

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Mgr. J. V.**, právně zastoupeného JUDr. Tomášem Tesařem, advokátem se sídlem v Plzni, Smetanovy sady 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2007, č. j. 17 Ca 14/2007 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního

hospodářství (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 11. 2006, č. j. DSH/12492/06. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru vnitřních věcí, odd. přestupkového, č. j. VNITŘ/D/437/06 ze dne 5. 9. 2006, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupků dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) a ust. § 30 odst. 1 písm. ch) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a byla mu uložena pokuta v částce 14 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Odmítnutí žaloby opřel krajský soud o ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že správní orgán nestihl projednat přestupek v odvolacím řízení do jednoho roku od jeho spáchání a odpovědnost ze přestupek dle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) zanikla. Dle stěžovatele měl správní orgán postupovat dle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, tj. zastavit řízení, neboť řízení nebylo do 1 roku od spáchání deliktu pravomocně skončeno. Správní orgán pak protiprávně vyznačil na rozhodnutí ze dne 21. 11. 2006 razítko s právní mocí ke dni 2. 1. 2007. Uvedené rozhodnutí, dle stěžovatele, mu nebylo nikdy doručeno.

Krajský soud při svém rozhodování vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno na základě fikce dle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dne 30. 12. 2006 (písemnost byla uložena dne 20. 12. 2006). Od tohoto data také krajský soud odvozoval právní moc zmíněného rozhodnutí a 2-měsíční lhůtu pro podání žaloby. Stěžovatel uvádí, že adresa pro doručování, jak uvádí ust. § 20 odst. 1 správního řádu stanovena nebyla, proto mělo být zmíněné rozhodnutí doručováno na adresu jeho trvalého pobytu. Je věcí správního orgánu, aby si adresu trvalého pobytu zjistil. Stěžovatel měl v rozhodném období (9. 12. 2006 – únor 2007) řádně nahlášený trvalý pobyt na adrese P. 208, Ch., nikoli adresu K. S. 396, Z. – S. Stěžovatel tak opakovaně upozorňuje, že napadené rozhodnutí správního orgánu nebylo doručováno na adresu jeho tehdejšího trvalého pobytu. Tuto skutečnost navíc potvrzují samotné správní orgány, neboť stěžovateli byly bez problémů a bez jakékoli fikce doručení doručeny další písemnosti - dopis Magistrátu města Plzně ze dne 9. 2. 2007, dopis Městského úřadu ve Stodě ze dne 13. 2. 2007 a dopis Krajského úřadu ze dne 14. 2. 2007.

Dle názoru stěžovatele, jak vyplývá ze všech výše uvedených skutečností, zmíněné rozhodnutí nebylo doručeno v souladu se zákonem a nelze tedy uplatnit fikci doručení. Na tuto vadu upozorňoval ve svých návrzích na zastavení řízení, ve správní žalobě a v podání soudu ze dne 26. 6. 2007. Stěžovatel pokládá za dostatečně prokázané, že adresa uvedená na doručence (S. – Z.) nebyla v době doručení rozhodnutí ani adresou jeho trvalého pobytu (snadno prokazatelné údaji z evidence obyvatel) ani adresou, na které se v té době zdržoval (přebíral poštu v Ch.). Krajský soud, se dle názoru stěžovatele, zákonností doručování nezabýval a tím, že žalobu odmítl bez objektivního posouzení všech skutečností, porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces. Stěžovatel považuje rozhodnutí krajského soudu za zmatečné, nepřezkoumatelné a protiústavní a navrhuje usnesení krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Dle žalovaného je usnesení krajského soudu vydáno zcela v souladu se zákonem, neboť žaloba byla podána opožděně. Žalovaný konstatuje, že stěžovatel začal obecným způsobem zpochybňovat adresu, na níž bylo doručováno rozhodnutí žalovaného, až v replice k žalobě a blíže tuto záležitost popisuje v kasační stížnosti. Nikdy předtím na tuto skutečnost stěžovatel nepoukazoval. Žalovaný tak doručoval na adresu trvalého pobytu, na kterou byly správním orgánem I. stupně doručovány veškeré písemnosti. Předmětná písemnost se žalovanému vrátila jako nepřevzatá v úložní době (nikoli s doložkou adresát neznámého pobytu, odstěhoval se apod.) a žalovaný proto aplikoval fikci doručení. Stěžovatel měl také kdykoli možnost žalovanému v průběhu vedeného řízení oznámit změnu trvalého pobytu. Pokud tak neučinil, resp. učinil až v kasační stížnosti, těžko může právní následky s tímto související spravedlivě přičítat žalovanému. S uvedeným souvisí i další skutečnost, která dokládá, proč držitel poštovní licence označil na obálku „nevyzvednuto v úložní době”. Dle vyjádření žalovaného je stěžovatel společně se svojí manželkou vlastníkem nemovitosti (rodinného domu) na adrese K. S. 396, Z. – S., na tomto místě se zdržoval a zdržuje, krátká účelová změna trvalého pobytu (pokud k ní skutečně došlo v období od 9. 2. 2006 – únor 2007) byla zřejmě učiněna jen formálně a účelově s cílem ztížit doručení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné dle ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází pak pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že jeho úkolem je přezkoumat správnost postupu použitého krajským soudem, tj. odmítnutí žaloby pro její opožděnost.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je proto vždy jen na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, tak učinil v zákonem stanovené lhůtě, v žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.).

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Podle § 46 odst. 1 písm. b) in fine s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán opožděně. Podle ust. § 72 odst. 1 ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat v poměrně krátké lhůtě, a to **do dvou měsíců** poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou; lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Jen v této lhůtě je možno žalobu rozšířit, tedy i uvádět další žalobní důvody. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Zjistí-li krajský soud opožděnost žaloby, je povinen v každé fázi řízení o ní (samozřejmě pouze do vydání rozhodnutí, jímž se řízení o věci končí) tuto skutečnost zohlednit a se žalobou naložit způsobem, který zákon předvídá, tedy ji podle § 46 odst. 1 písm. b) in fine s. ř. s. odmítnout. Smyslem a účelem ust. § 72 odst. 4 s. ř. s., je nepochybně stanovení bezvýjimečné povinnosti žalobce podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu včas a vyloučení věcné projednatelnosti opožděně podaných žalob. Pokud není lhůta pro podání žaloby dodržena, nemůže soud zkoumat, z jakých důvodů lhůta dodržena nebyla ani přihlížet k důvodům, které vedly k jejímu překročení, popřípadě zkoumat, čím zaviněním nebo v důsledku jakých skutečností k překročení lhůty došlo.

Z výše uvedeného vyplývá, že lhůta pro podání žaloby je odvozována od okamžiku, kdy je rozhodnutí správního orgánu účastníku řízení oznámeno. Oznámení rozhodnutí je nezbytnou podmínkou pro to, aby s výrokem správního rozhodnutí o právu nebo povinnosti mohly být spojovány i jeho závazné právní následky, neboť teprve tehdy je dána jeho nezměnitelnost a závaznost. V případě rozhodnutí odvolacího orgánu, proti němuž se nelze dále odvolat, nabývá rozhodnutí, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům řízení stejným okamžikem i právní moci (§ 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Z procesního hlediska tak jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu, přičemž právní moc je obligatorní vlastností rozhodnutí vydaných ve správním řízení (§ 73 odst. 1 správního řádu).

Teprve řádným oznámením rozhodnutí tedy nastávají jeho právní účinky. Dle ust. § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí oznamuje účastníkům doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Způsoby doručování do vlastních rukou stanoví správní řád následovně.

V případě, kdy je adresátem fyzická osoba se doručují písemnosti na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3 správního řádu) tj. adresu, kterou účastník řízení správnímu orgánu sdělí. Toto adresu může sdělit i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu. Dále se mohou doručovat písemnosti fyzické osobě dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu na adresu jejího trvalého pobytu, kterou má jako místo trvalého pobytu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel dle stejnojmenného zákona. Jde-li o podnikající fyzickou osobu, doručují se písemnosti do místa jejího podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu. Fyzické osobě lze však doručit kdekoli bude zaštižena. Správní řád rovněž připouští při doručování

do vlastních rukou zvolit si tzv. zmocněnce pro doručování a v takovém případě správní orgán doručuje tomuto zmocněnci.

Nebyl-li v uvedených případech doručování adresát zastížen, písemnost se uloží a pokud si adresát uložené písemnosti tuto ve lhůtě 10 dnů, kdy byla k vyzvednutí připravena nevyzvedne, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty (§ 23 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu). Uvedené náhradní doručení prostřednictvím uložení písemnosti a následné fikce doručení je však možné za podmínky, že doručovatel musí vyzvat adresáta, aby si uloženou písemnost vyzvedl a to tak, že mu vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo (písemné) oznámení o neúspěšném doručení písemnosti a současně mu sdělí kde se písemnost ukládá, kde je připravena k vyzvednutí, poučí ho o právních důsledcích nevyzvednutí (§ 23 odst. 4), avšak adresát si písemnost ve stanovené lhůtě nevyzvedne.

Fikce doručení je tedy spojena s marným uplynutím 10-ti denní lhůty. Pokud by chtěl účastník zvrátit účinky doručení fikcí, musí prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl uloženou písemnost vyzvednout bez svého zavinění.

Z obsahu všech podání stěžovatele (mimo těch, které byly doručovány až po nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí) obsažených ve správním i soudním spise vyplývá, že stěžovatel jako údaj o své adrese uvádí vždy pouze adresu „K. S. 396, Z. – S. Z obsahu správního spisu pak dále plyne, že oba správní orgány vycházely z toho, že stěžovatel má trvalé bydliště na adrese K. S. 396, Z. – S. a písemnosti doručované stěžovateli do vlastních rukou v průběhu správního řízení v roce 2006 (např. předvolání k ústnímu jednání ze dne 3. 5. 2006, předvolání ze dne 15. 6. 2006) byly doručovány a osobně stěžovatelem převzaty na uvedené adrese. Z obsahu spisu plyne i to, že právní zástupce JUDr. Tesař ve vypořádku o vypovězení plné moci ze dne 20. 11. 2006 a doručené žalovanému dne 22. 11. 2006, uvedl jako údaj o stěžovatelově trvalém pobytu adresu K. S. 396, Z. – S. Lze tak přisvědčit postupu žalovaného, pokud mu v průběhu řízení nevznikly žádné pochybnosti o stěžovatelově trvalém pobytu, pokud doručoval na jím uváděnou adresu. Dle vyjádření žalovaného, tento vycházel mimo jiné i ze skutečnosti, že stěžovatel je vlastníkem nemovitosti - rodinného domu právě na adrese K. S. 396, Z. – S.

Nejvyšší správní soud dále ze spisu zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2006 bylo doručováno stěžovateli na výše uváděnou adresu na doručenkou. Vracená doručenka o zaslání napadeného rozhodnutí obsahuje všechny rozhodné údaje, kterých je třeba pro posouzení, zda zásilka byla doručena náhradním způsobem, či nikoliv. Z jejich údajů jednoznačně vyplývá, že stěžovateli byla dne 20. 12. 2006 zanechána výzva a poučení a dále obsahuje i údaj o tom, že dne 20. 12. 2006 je zásilka připravena k vyzvednutí. Z doručenky je dále seznatelný údaj o tom, že adresát si písemnost v úložní době 10 dnů nevyzvedl. Rozhodně z doručenky nevyplyne žádný údaj o tom, že by se stěžovatel odstěhoval, byl na uvedené adrese neznámý apod. Nutno rovněž souhlasit s tvrzením žalovaného o tom, že stěžovatel ani v jednom ze svých podání zasílaných v této věci správnímu orgánu netvrdil, že by se na předmětné adrese Z. – S., byť dočasně nezdržoval, resp. by tak hodlal učinit. Teprve po doručení předmětného rozhodnutí se stěžovatel

dovolával pouze toho, že mu rozhodnutí nebylo zasláno na adresu trvalého pobytu resp. nikdy mu nebylo doručeno.

Je-li nyní stěžovatelem namítáno, že žalobou napadené rozhodnutí mu nebylo doručeno, neboť správní orgán nedoručoval na adresu jeho trvalého pobytu a v rozhodném období (9. 12. 2006 – únor 2007) měl řádně nahlášení trvalý pobyt na adrese P. 208, Ch. nikoli K. S. 396, Z. – S. na které se nezdržoval, nelze námitce nezákonnosti doručení náhradním způsobem přisvědčit.

Procesní úkony účastníků nepochybně ovlivňují správní řízení, jeho průběh i rozhodnutí. Správní orgán je posuzuje zásadně jako projev vůle účastníka, případně osoby zúčastněné na řízení, a to zásadně podle obsahu tohoto projevu (§ 37 odst. 1 správního řádu). Nejvyšší správní soud shodně s názorem žalovaného nemá důvod pochybovat o projevené vůli doručovat na adresu uváděnou stěžovatelem v průběhu celého řízení. Ostatně ani sám stěžovatel v průběhu správního řízení tuto svoji projevenou vůli nezpochybnil. Nikdy před tím v řízení netvrdil, že došlo ke změně jeho faktického či trvalého pobytu.

Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tj. místo, kde skutečně žije, neboť ze zákona o evidenci obyvatel vyplývá pouze to, že místem trvalého pobytu je adresa pobytu občana v České republice, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, byt, zaměstnání apod., a neplyne z něj tedy povinnost mít trvalý pobyt zapsán skutečně tam, kde fakticky zrovna žije.

K uvedenému Nejvyšší správní soud uvádí, že ze stěžovatelových podání zasílaných žalovanému v průběhu řízení vyplývá jeho vůle (ust. § 19 odst. 3 správního řádu), aby mu bylo doručováno na předmětnou adresu K. S. 396, Z. – S. Z těchto podání nevyplývá žádná skutečnost, jež by prokazovala jeho tvrzení popř. nasvědčovala tomu, že došlo ke změně jeho doručovací adresy (mimo stěžovatelem zmiňované písemnosti, jež však byly doručeny až po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného a v nichž stěžovatel sám uvedl adresu v Ch.; proto žalovaný na této adrese se stěžovatelem komunikoval). Naopak ze stěžovatelova jednání vyplývá, že pokud ke změně jeho faktického pobytu skutečně došlo, jednalo se o změnu krátkodobou (tedy nikoli jak uvádí stěžovatel více než 1letou změnu trvalého pobytu), formální a účelovou, s cílem vyhnout se právním účinkům řádného doručení a nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Formální změnu trvalého pobytu a popsany přístup stěžovatele (tj. při komunikaci se správními orgány uvádění adresy Z. – S., osobní přebírání písemností ze dne 3. 5. 2006 dne 15. 6. 2006 na uvedené adrese v průběhu roku 2006 a následné tvrzení o trvalém pobytu v Ch.) Nejvyšší správní soud, s přihlédnutím ke všem okolnostem této konkrétní věci, vnímá jako účelovou snahu stěžovatele o ztížení, resp. znemožnění doručení úředních zásilek v této věci. Takovýto přístup zdejší soud nemůže akceptovat, a to již z toho důvodu, že základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je totiž nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální odraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod. Ve svých důsledcích by se totiž tento základní vzorec právních vztahů jevil jako zcela neefektivní,

pakliže by v praxi bylo připuštěno zneužívání jednotlivých procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva. Je tedy zcela zřejmé a ze spisu prokazatelné, že stěžovatel na adrese K. S. 396, Z. – S. v průběhu roku 2006 přebíral písemnosti a přestože v kasační stížnosti zdůrazňuje, že nelze uvedenou adresu považovat za adresu pro doručování, což nebylo z jeho strany nijak prokázáno, je nutno vycházet z toho, že nebylo vyvráceno, že stěžovatel v době doručování rozhodnutí žalovaného si uvedenou písemnost nemohl vyzvednout.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tedy nutno učinit závěr, že při hodnocení naplnění podmínek náhradního doručování podle ustanovení § 23 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu, žalovaný zcela správně vycházel z dispozice účastníka řízení a nebylo nutno dále zjišťovat trvalý pobyt stěžovatele resp. jeho změny a vycházet z formálně učiněné změny jeho trvalého pobytu dle zákona o evidenci obyvatel.

Za této situace nutno uzavřít, že správní orgán postupoval v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu s tím, že za den doručení rozhodnutí žalovaného bylo třeba považovat 10. den od uložení písemnosti, tj. 30. 12. 2006. Lhůta k podání žaloby dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula dnem 28. 2. 2007. Byla-li žaloba podána k poštovní přepravě až dne 20. 3. 2007, byla podána opožděně. Na výše uvedených závěrech nemůže ničeho měnit ani skutečnost, že stěžovatel obdržel kopii rozhodnutí žalovaného až dne 24. 1. 2007, neboť je třeba vycházet z fikce náhradního doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu, jež nastává marným uplynutím 10-ti denní lhůty, a pozdější převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv. Tvrzení stěžovatele uvedené v žalobě, že mu nebylo doručeno napadené rozhodnutí, nemůže ovlivnit správnost závěru o řádném doručení písemnosti, neboť tato tvrzená skutečnost nemůže zpochybnit řádně doložený postup držitele poštovní licence, jak je uvedeno výše.

Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že krajský soud, pokud žalobu stěžovatele odmítl pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozhodl zcela v souladu se zákonem.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nad rámec běžné správní činnosti nevznikly; proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. května 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu